

[Niels Ravn.]

af socialdemokratiet og socialistisk folkeparti.

Ja, og så måtte vi jo igen i dag fra hr. Lysholt Hansens side høre bemærkningen om, at regeringens økonomiske politik er slået fejl. Hr. Lysholt Hansen nævnte en række ting, som i allerhøjeste grad er relevante i denne forbindelse, det skal jeg da villigt indrømme. Men efter min bestemte opfattelse er den stramme finans- og pengepolitik, som er blevet ført, nu ved at give resultater, selv om hr. Lysholt Hansen, når han skal finde ud af dette, tilsyneladende sætter kikkerten for det blinde øje.

Man mener, at den politik, der er ført, har været en fare for beskæftigelsen, har været en fare for produktionen og ikke har rettet op på betalingsbalancen. Jeg indrømmer, at det har taget længere tid end ønskeligt og længere tid, end man måske ventede på et tidligere tidspunkt, men jeg mener alligevel, at der i dag er klare tegn på, at denne politik nu virkelig er ved at virke, at det er ved at gå i den ønskede retning.

Jeg skal i denne forbindelse pege på nogle ting, som taler deres tydelige sprog. For det første vil jeg gerne pege på, at produktionen, som den kommer til udtryk ved nationalproduktet, er steget væsentligt mere under denne regering i årene fra 1968 og frem til nu, end den gjorde i de sidste 3 år under den socialdemokratiske regering, væsentligt mere.

Hvad angår beskæftigelsen, som hr. Lysholt Hansen naturligvis ikke kunne undlade at komme ind på i dag, mener jeg, vi kan fastslå, når vi ser væk fra lokale sporadiske forhold, at vi i denne vinter har haft en beskæftigelse så høj, at den ved vintertide kun er overgået 2 gange igennem 1960ernes periode, nemlig i vinteren 1964-65 og i vinteren 1966-67. Jeg tror, at hr. Lysholt Hansen i og for sig anerkendte dette, at vi har haft fuld beskæftigelse, og at vi stadig væk har den.

Hr. Lysholt Hansen var dernæst inde på eksporten. Hvis vi her igen sammenligner de sidste år under den socialdemokratiske regering med årene under den nuværende regering, vil vi se, at eksporten i disse sidste år er fordoblet i forhold til de nærmest foregående år; ja, industrieksporten alene er tredoblet. Men jeg erkender da, som hr. Lys-

holt Hansen også var inde på, at der har været en beklagelig faldende tendens i denne stigningstakt, og her kan jeg være enig med hr. Lysholt Hansen i, at det i høj grad er et beskæftigelsesspørgsmål.

Jeg forstod på hr. Lysholt Hansen, at han mente, dette skulle klares ved, at vi fik overført arbejdskraft fra den offentlige sektor til eksporterhvervene. Her kan vi være fuldstændig enige. Men det er vel også den politik, regeringen har ført bl. a. ved sidste sommer at gennemføre et anlægsstop, og det skulle ikke overraske mig, om det vil blive nødvendigt igen i den kommende sommer-sæson.

Når hr. Lysholt Hansen derimod mener at kunne hente arbejdskraft fra landbruget, kan jeg ikke rigtig være enig med ham. Jeg tror faktisk ikke, der er noget at hente, og skulle der være nogen, som her ønsker at holde op, er de blevet for gamle, så det ikke vil være af nogen værdi at få dem overført til et andet erhverv. Men at vi må søge at lede arbejdskraften fra den offentlige sektor over i eksporterhvervene, kan jeg give min fulde tilslutning til.

Hr. Lysholt Hansen var dernæst inde på forbruget. Vi har siden 1968 haft en voldsom stigning i det private forbrug på ca. 8,5 milliarder kr. Det steg i de sidste år af den socialdemokratiske regering kun med 1/3 heraf. I samme periode har vi haft et byggeri større end nogen sinde; der er færdiggjort flere boliger i disse sidste år, end vi nogen sinde tidligere har oplevet. Men det er klart, at denne voldsomme aktivitet også har givet sig udslag i betalingsbalanceproblemet sammen med en anden faktor, som jeg også lige vil nævne, nemlig de stadig stigende råvarepriser. Hvis vi igen skal sammenligne med tidligere perioder med socialdemokratisk ledelse, som hr. Lysholt Hansen jo var så meget inde på i dag, ja, så er situationen den, at man i årene fra 1964 til og med 1967 havde en stigning i råvarepriserne på 2 pct. men i 1967-68 røg denne stigning op på 5,4 pct., vel bl. a. som et resultat af devalueringen, og fra 1969-70 er råvarepriserne steget med 10,3 pct. Det er alt sammen forhold, som gør det vanskeligt at få løst vores betalingsbalanceproblem, og vi har jo stadig ikke vinden i ryggen i denne sag; jeg tænker her på den stigning i oliepriserne, vi nu må forudse, og som man regner